

[Erik Holst.]

som viser, at disse muligheder i 1985, således som ministeren også nævnte det i radioen i aften, er mindre end det behov, der vil være, og det vil sige, at vi fra 1985 er i en aldeles uholdbar situation, medmindre der bliver sat meget, meget stærkere ind både på besparelsesforanstaltninger og på omlægninger fra det enstrengede oliesystem til et flerstrengt forsyningssystem.

Her må det være rigtigt og naturligt at pege på, at kernekraften ikke bør udelukkes som en alternativ mulighed. Men så længe der i hvert fald er to store problemer, som ikke er afklaret: først og fremmest de kæmpestore investeringers placering i samfundshusholdningen og i hele vores økonomi – jeg ser, vi kan vente en rapport herom mod slutningen af året – og vi navnlig ikke har fået klarlagt det sidste problem, som vel er det største, nemlig opbevaring af det højradoaktive affald, må vi sige, at den mulighed måske er der, men ikke er nærliggende i dag. Det kan være, det viser sig, når rapporterne foreligger, at de er så tilfredsstillende, at muligheden findes til næste år. De tanker, der har været fremme fra Sverige om, at man dér kunne modtage højradoaktivt affald, og som vi her fra talerstolen for et år siden, da vi diskuterede regeringens energiplan, var glade for at få en tilkendegivelse om, har vist sig, med det regeringsskifte der har været derovre, ved nærmere eftertanke og måske også ved nærmere efterregning at være mindre konkrete, end vi dengang troede.

Jeg synes, at ministeren i sin rapport er kommet ind på nogle tanker, som fortjener anerkendelse fra alle sider, også fra de varmeste tilhængere af atomkraft, nemlig når der bliver sagt, at det på længere sigt formodentlig må være internationale aftaler om opbevaring af højradoaktivt affald, der er den bedste og på lang sigt formodentlig den eneste løsning.

Et hjertesuk kan jeg ikke undlade at komme med her over for de meget enøjede synspunkter om kernekraften, som især det konservative folkeparti har fremført. Jeg tror, at når man uden at tage hensyn til om de væsentlige sikkerhedsspørgsmål om opbevaring af det højradoaktive affald er løst eller bare antydet løst, gang på gang så enøjet og så hårdnakket fastholder, at kernekraft er et mere end realistisk alternativ til olien, vækker man folks følelser for nøjagtig det modsatte synspunkt. Derfor synes jeg, at man har forvredet debat-

ten herhjemme, for hvad er sandheden om kernekraften? Selv med den mest massive tilkendegivelse med investeringer i kernekraften vil den vel ikke udgøre mere end 20 pct. omkring årtusindskiftet, og den omsorg, der burde være for de 80 pct., har vi i hvert fald ikke set meget til fra de partier, der er mest kernekraft-indstillede.

I USA har præsident Carter stoppet den kommercielle udvikling af den såkaldte anden generation af de såkaldte formeringsreaktorer, og det må vel tages som et tegn på, at sikkerhedsforholdene ikke er så afklarede, at man mener, det er rigtigt at gå videre med dem.

Jeg har været ked af, ligesom ministeren giver udtryk for det i sin redegørelse, at det ikke er lykkedes EF både at være mere solidarisk omkring en energipolitik og at blive enige om at lave et såkaldt JET-projekt om fusionsreaktorer, der på lang sigt formodentlig er den eneste reelle mulighed for at skabe os meget store mængder af energi på en sikkerhedsmæssigt forsvarlig måde.

Vi er enige med ministeren i, at den kulandel, som elektricitetsværkerne er blevet bedt om at sætte op, godt kan øges ud over de allerede nåede 50 pct., men vi er samtidig lidt betænkelige ved den luftforurening og de miljømæssige forhold, der kan følge efter.

Vi synes, det er mere end interessant, at Nordsøens gas og olie er så stærkt i søgelyset i dag på to leder. Først og fremmest på den led, at gassen er en realistisk mulighed, såfremt vi kan få en aftale med Norge og vel også Sverige. Men samtidig på den anden led, der siger, at A. P. Møllers koncession efterhånden skal tilbagegives til staten, for det vil sige, at det danske samfund eller staten har mulighed for at medvirke til en udvinding, en udnyttelse og en fortsat behandling af olie- og gasprodukter.

Endelig er der det, at en del af eller hele koncessionsbeløbet i givet fald kan erlægges som råolie, og det skulle give staten og samfundet en større mulighed for også her at yde en indsats.

Jeg kan vel ikke nævne Nordsøolien uden kort at omtale det store uheld, der har været på Ekofisk. Det er vel nok således, at vi alle sammen blev mere forskrækkede, end situationen måske berettigede til. Det var en alvorlig situation, og den siger måske trods alt til os i dag, at det at skaffe energi godt kan gå hen og blive så dyrt, at det er vanskeligt at fort-